

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-778/17, Autostrada Wielkopolska S.A. / Komisja, wniesione w dniu 20 grudnia 2019 r. przez Autostrada Wielkopolska S.A.

(Sprawa C-933/19 P)

(2020/C 87/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Autostrada Wielkopolska S.A. (przedstawiciele: O. Geiss, Rechtsanwalt, T. Siakka, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2018/556 z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.35356 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) wdrożonej przez Polskę na rzecz spółki Autostrada Wielkopolska S. A. lub, ewentualnie, zwrócenie sprawy do Sądu;

- w każdym wypadku – obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnosząca odwołanie w postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu przed Sądem w sprawie T-778/17.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie następujące cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, oddalając żądanie pierwsze wnoszącej odwołanie, ponieważ po dokonaniu słusznego stwierdzenia, że Komisja powinna była dać wnoszącej odwołanie możliwość ponownego przedstawienia uwag w toku postępowania administracyjnego (które to twierdzenie nie jest podważane w niniejszym postępowaniu), zastosował błędne kryterium prawne (wymagając określenia potencjalnego skutku decyzji), przeinaczył treść zaskarżonej decyzji i nie uzasadnił w sposób odpowiedni ustalenia, że kryterium to (prawnie błędne) nie zostało spełnione.

Zarzut drugi: oczywiste naruszenie prawa przez Sąd obejmuje niedokonanie oceny zastosowania przez Komisję kryterium inwestora prywatnego wbrew właściwym standardom prawnym, z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE, przekroczenie uprawnień kontrolnych poprzez zastąpienie uzasadnienia zaskarżonej decyzji własnym uzasadnieniem, odwrócenie ciężaru dowodu, niewłaściwe uzasadnienie, przeinaczenie dowodów, nieprzestrzeganie zasad postępowania dowodowego (w związku z własnymi ustaleniami i z ze spoczywającym na nim obowiązkiem oceny dokonana przez Komisję oceny pod kątem właściwych standardów prawnych) oraz naruszenie fundamentalnej zasady nadrzędności prawa UE. Dokładniej rzecz ujmując, naruszenia dotyczą stwierdzenia, że Komisja nie była zobowiązana uwzględnić i ocenić ryzyka związanego z inflacją i kursem walut, uznania przez Sąd ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. za granicę kryterium inwestora prywatnego, stwierdzenia, że Komisja nie była zobowiązana uwzględnić i ocenić ryzyka związanego z wypowiedzeniem umowy i postępowaniami sądowymi, oraz błędów dotyczących dokonanej przez Sąd oceny trzeciego czynnika w pkt 152.

Zarzut trzeci: nie uwzględniając części drugiej zarzutu drugiego, Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo poprzez niezastosowanie właściwego kryterium, nieuprawnione zastąpienie uzasadnienia Komisji własnym uzasadnieniem, odwrócenie ciężaru dowodu, niewłaściwe uzasadnienie i nieprzestrzeganie zasad postępowania dowodowego.

Zarzut czwarty: nie uwzględniając części pierwszej zarzutu piątego, Sąd naruszył prawo poprzez przeinaczenie jasnego znaczenia dowodów i przedstawienie niewłaściwego uzasadnienia.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie
T-2/19, Algebris (UK) i Anchorage Capital Group/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji
i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 20 grudnia 2019 r. przez Algebris (UK) Ltd,
Anchorage Capital Group LLC**

(Sprawa C-934/19 P)

(2020/C 87/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Algebris (UK) Ltd, Anchorage Capital Group LLC (przedstawiciele: T. Soames, adwokat, N. Chesaites, adwokat, R. East, Solicitor, D. Mackersie, Barrister)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (zwana dalej „Jednolitą Radą”)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie pkt 2 sentencji zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Jednolitej Rady własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu przed Sądem oraz w postępowaniu odwoławczym;
- przyznanie wnoszącym odwołanie prawa do żądania stwierdzenia nieważności decyzji zaskarżonej przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że orzekając o braku bezpośredniego oddziaływania na wnoszące odwołanie, Sąd naruszył prawo poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 20 ust. 11 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem SRM”), a także dokonał naruszenia ich praw własności.

Wykładnia dokonana przez Sąd doprowadziła go do błędnego wniosku, że w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie: 1) wyłączone stronom, takim jak wnoszące odwołanie, prawo do zakwestionowania niedokonania ostatecznej wyceny ex post przysługuje tylko wtedy, gdy mogą uzyskać rekompensatę na podstawie art. 20 ust. 11 akapit drugi lit. b) rozporządzenia SRM; 2) rekompensata na mocy art. 20 ust. 11 akapit drugi lit. b) jest należna jedynie wtedy, gdy zastosowany program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 rozporządzenia SRM, instrument instytucji pomostowej zgodnie z art. 25 rozporządzenia SRM lub instrument wydzielenia aktywów zgodnie z art. 26 rozporządzenia SRM; 3) w związku z tym wierzycielom (i akcjonariuszom) nie przysługuje prawo głosu. W rezultacie w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, w których trudno jest wyobrazić sobie, by prawo zakwestionowania niedokonania przez Jednolitą Radę ostatecznej wyceny ex post przysługiwało podmiotom innym niż wyłączeni akcjonariusze i wierzyciele, Jednolita Rada może opierać się na istotnie wadliwych, wysoce niewiarygodnych tymczasowych wycenach. Niedokonanie w decyzji ostatecznej wyceny ma na wnoszące odwołanie bezpośrednie oddziaływanie, ponieważ jest wysoce prawdopodobne, że ostateczna wycena ex post nr 1 i 2 potwierdziłaby, że Bank został wyceniony nieprawidłowo, wymagając od Jednolitej Rady rozważenia, czy wnoszące odwołanie powinny uzyskać rekompensatę w postaci odpisania roszczeń wierzycieli i/lub zwiększenia kwoty wynagrodzenia wypłaconego przez Santander na podstawie art. 20 ust. 12 rozporządzenia SRM. Gdyby Jednolita Rada skorzystała z przysługującego jej dyskrejonalnego uprawnienia do nieprzyznania rekompensaty, jej decyzja również podlegałaby odwołaniu i mogłaby stanowić przedmiot skargi o odszkodowanie.